

SCARLETT ST. CLAIR

ADRIAN X ISOLDA
VOLUMUL AL II-LEA

REGINA
MITURILOR
ȘI A
MONȘTRILOR

Traducere din limba engleză de
IOANA BENA

UNU

Isolda

NOUĂ CADAVRE ERAU TRASE ÎN ȚEAPĂ ÎN FAȚA porților Palatului Roșu.

Le puteam vedea de la fereastra bibliotecii cum se desenează în lumina torțelor. În ultimele două zile, învățasem multe despre procesul tragerii în țeapă. Și anume că, dacă era bine făcut, putea dura ore, chiar zile, până când prizonierul își dădea sufletul. Era o moarte înfiorătoare – și mai înfiorător era să privești cum fiecare corp aluneca încet în jos, greutatea lui împingându-i inevitabil capătul sulitei prin gură, gât sau piept.

În tot acest timp, nefericiții se rugaseră de oricine trecea să îi omoare mai repede, dar nimeni nu le venise în ajutor, nici măcar eu.

În urma atacului Ravenei, cei care ne trădaseră regatul fugiseră, dar soțul meu era un rege nemilos. Îi ordonase așadar nobilimii sale loiale să-i vâneze, iar el i se alăturase. Într-o singură

zi, îi capturaseră pe vasalii care susținuseră fosta nobilime a lui Adrian în rebeliunea lor, iar acum aceștia se transformaseră într-un avertisment înfiorător pentru oricine s-ar fi gândit la trădare.

Mă întrebam ce spunea despre mine și despre cine devenisem faptul că nu eram deloc îngrozită de alegerea lui Adrian în privința pedepsei.

Chiar și acum, în timp ce îi priveam, nu simțeam nimic altceva decât furie – furie față de cei care încercaseră să mă rănească și să-mi ia puterea sau mă crezuseră slabă.

Printre ei, tatăl meu, care murise de mâna mea.

„Valorezi cât toate stelele de pe cer”, spusese el în sala tronului din Lara când Adrian îmi ceruse mâna. Tata se arătase dispus atunci să înceapă un război cu Regele Sângelui pentru mine.

Și poate că vorbise serios, asta până când îi oferisem o altă cale de a-și revendica regatul și restul Cordovei.

Încă nu puteam să înțeleg, să mă obișnuiesc cu felul în care se terminase totul. Minte mea era un adevărat vârtej de sentimente, iar cel mai puternic dintre ele era șocul. Din pricina lui, îmi simțeam trupul greu, pieptul strâns, ochii orbiți. Prin amorțeala mea, se iveau ici și colo explozii de furie și de tristețe și fiecare dintre ele îmi zguduia trupul – niște tremurături violente, care mă epuizau. Cu toate acestea, nu puteam să dorm, pentru că, de fiecare dată când închideam ochii, îl vedeam numai și numai pe tatăl meu, cu chipul lipsit de afecțiune și posedat de hotărârea de-a pune capăt vieții mele, pentru că astfel ar fi pus capăt și vieții lui Adrian.

Cu acea amintire obsedantă în minte, m-am îndreptat către bibliotecă înainte de răsăritul soarelui.

Dacă nu puteam să dorm, puteam măcar să cercetez. De obicei, preferam compania bibliotecarului Lothian și a iubitului

său, Zann, dar în noaptea asta mă bucuram de liniște, răsfoind cărți despre istoria vrăjitoarelor.

Ravena reușise să fugă cu *Cartea lui Dis*, despre care credea că avea să-i confere puterea pe care și-o dorise dintotdeauna, deși probabil că asta avea s-o coste foarte scump.

Toate vrăjile costau ceva, dar, pentru magia neagră, plata era viața.

Totuși, fusesem dispusă să plătesc acel preț cu 200 de ani în urmă. Acum mă întrebam de ce. Nu-mi puteam aminti, așa cum nu-mi puteam aminti nici măcar una dintre vrăjile pe care le scrisesem în carte. Am venit aici așadar să caut în arhivele bibliotecii, în speranța că ceva din acele texte avea să-mi stârnească amintiri din viața mea ca Yesenia.

Până acum, nu îmi amintisem decât câteva lucruri. Îmi amintisem de Înaltul Consiliu al Vrăjitoarelor și de majoritatea relațiilor pe care le avusesem cu surorile mele. Îmi amintisem de Ravena, de trădarea ei și de loialitatea ei față de regele Dragoș. Și, mai ales, mi-l amintisem pe Adrian și felul liniștit în care ne îndrăgostiserăm, dar aceste amintiri nu se comparau cu sentimentul de ușurare, cu pacea ciudată care venise odată cu faptul că știam exact cine sunt.

Nu simțeam nicio contradicție între cele două vieți ale mele – Yesenia era ceva din trecut, o viață trăită cândva. Acum, eram Isolda Vasiliev, regina din Revekka, viitoarea regină a Cordovei, și mă aflam aici pentru a cuceri.

— Nu-mi place în mod deosebit să mă trezesc singur! a spus Adrian.

M-am întors și l-am găsit sprijinindu-se de unul dintre rafturile de abanos pline de cărți cu coperte negre. Purta un halat lung, roșu, cu desene aurii. Părul îi era desfăcut, căzându-i în valuri în jurul umerilor. Își ținea brațele încrucișate și, deși mă tachina, știam că ceva mai serios îl scosese din pat – îngrijorarea.

— Nu am putut să dorm, i-am răspuns.

S-a încruntat, iar privirea mi-a zăbovit asupra gurii lui înainte de-a se ridica pentru a-i întâlni ochii. Acesta era un lucru care se schimbase în cei 200 de ani de când ne despărțiserăm – ochii lui. Cândva, fuseseră albaștri, dar acum erau bordați cu alb. Crezusem mereu că asta se întâmplase după ce fusese transformat; totuși, niciun alt vampir pe care îl întâlnisem de când venisem la Revekka nu avea acei ochi.

— N-ai putut să dormi sau n-ai vrut?

Știa oricum răspunsul, așa că i-am pus și eu o întrebare:

— Ți-am vorbit vreodată despre *Cartea lui Dis*?

A clătinat din cap.

— Nu! Nici despre Dragoș nu mi-ai vorbit niciodată.

Nu-i spuseseam despre abuzurile fostului rege. O ciudată vinovăție mi-a înflorit în piept, deși știam că nu asta îi fusese intenția.

A fost rândul meu să mă încrunt, în timp ce căutam un motiv pentru tăcerea mea.

— Deși de ce ai fi făcut-o? a întrebat retoric, iar eu i-am întâlnit privirea în timp ce se apropia, lipindu-și mâna de obrazul meu. Erai atât de mult deasupra mea atunci!

— Oprește-te! l-am rugat, simțind cum îmi creștea sentimentul de vinovăție.

Nu fusese nicidecum vorba de statut. Dacă Adrian ar fi știut, l-ar fi ucis pe Dragoș și, deși în cele din urmă o făcuse, se întâmplase după ce cucerise Revekka.

— Știi că nu e adevărat.

— Ah, dar așa era! mi-a replicat, făcând un pas mai aproape.

Mâna i-a coborât pe gâtul meu, iar trupurile ni s-au lipit. Mi-am lăsat capul pe spate ca să-i pot urmări privirea.

— Nu eram decât o gardă care se umpluse de glorie, dar tu... tu erai ceva mult mai important.

Mi-am înfășurat mâna în jurul încheieturii lui, nu pentru a-l îndepărta, ci pentru a-l ține aproape.

Am clătinat din cap, simțind cum mi se pune un nod în gât. Nu mă puteam împiedica să nu aud țipetele surorilor mele – ale consiliului meu – din noaptea arderii pe rug. Prima zi din ceea ce avea să devină secerișul, decimarea completă a tuturor vrăjitoarelor din Cordova.

Am respirat adânc, tremurând.

— Am făcut să fie omorâte toate.

— Dragoș căuta puterea, așa că s-a îndreptat împotriva singurelor persoane care o aveau, a replicat Adrian. Tu ai fost doar o modalitate de-a transfera responsabilitatea.

Abia puteam să mai respir.

Când Adrian îmi băuse sângele, nu știam decât consecințele blestemului pe care Dis îl aruncase asupra lui – faptul că îmi gustase sângele însemna că viețile noastre sunt legate. Dacă muream eu, murea și el. Nu știam și că aveam să fiu bântuită de toate traumele trecutului meu.

— Spune-mi cum l-ai ucis! i-am șoptit, căutându-i ochii.

Adrian s-a încordat, strângându-și ușor degetele pe pielea mea. M-am întrebat dacă se gândea că aveam să fug, dacă încă nu era convins că sunt ferm înrădăcinată lângă el – dar nu exista nimic care m-ar fi putut îndepărta de el, cu excepția morții.

— Te-ar ajuta să știi? m-a întrebat.

De fapt, nu aveam nicio idee; totuși, i-am răspuns:

— Da!

S-a arătat reținut, iar când a vorbit, privirea nu i s-a desprins de-a mea, de parcă ar fi vrut să vadă cum mă schimbam, aflând cum îl executase pe Dragoș.

— I-am tăiat capul. Lama era tocită.

Nu m-a surprins nici alegerea armei și nici modul brutal în care alesese să-l execute pe fostul rege din Revekka, și, din

pricina ultimelor două zile, nu mi-a fost greu să mi-l imaginez tăindu-i gâtul lui Dragoș până când i s-a rostogolit capul.

— Și l-am ținut pe o țepușă în fața porților – acolo unde zac acum morți cei care ne-au trădat. Apoi corpul i-a fost dezmembrat până când nu au mai rămas decât oasele.

— Și oasele?

Nu mi-am imaginat că i-ar fi dat lui Dragoș satisfacția vreunei înmormântări, indiferent sub ce formă.

— Să privești cu atenție la tronul meu data viitoare când vom ține ședința de judecată!

Ceva mi s-a răsucit brusc în fundul stomacului. Adrian construise un imperiu pe oasele celui mai mare dușman al său. Cu o lună în urmă, aș fi fost dezgustată, dar viața la curtea lui Adrian îmi schimbase părerea despre brutalitatea lui. Aici nu era loc pentru slăbiciune, nici pentru iertare. Cucereai sau erai ucis.

Dragoș ne învățase asta, iar el prinsese totul.

La fel și Ravena.

— La ce te gândești? m-a întrebat.

Am ridicat o sprânceană. Adrian îmi putea auzi gândurile, dar nu întotdeauna. Cred că îi era mai greu să-și croiască drum prin amorțeala care mă copleșise de la moartea tatălui meu.

— Nu poți să-mi spui? Emoțiile tale sunt destul de blânde, mi-a răspuns.

Nu-l credeam. Mă simțeam confuză, dar apreciam faptul că mă întrebase.

— Mă gândesc cum îmi voi face un tron din oasele Ravenei.

Adrian a zâmbit din colțul buzelor și s-a aplecat și mai mult, astfel încât respirația lui îmi mângâia buzele în timp ce vorbea.

— Dacă asta îți e dorința, îl voi construi eu însumi.

Apoi gura lui caldă s-a lipit de-a mea, iar brațul lui mi-a înconjurat mijlocul. El era ancora de care mă agățam în

întunericul durerii mele, singurul lucru care mă făcea să mai simt ceva, iar eu tânjeam după asta – după căldura lui și nebulia noastră, după ceva care să-mi distragă atenția.

M-am agățat de el, cu degetele înfipite în mușchii brațului său. Gura lui a părăsit-o pe a mea, iar buzele i s-au plimbat peste maxilarul și-apoi peste gâtul meu, mângâindu-mi pielea cu limba, iar eu am încetat să mai respir când i-am simțit zgârietura dinților. A părut să observe și s-a îndepărtat.

— Nu trebuie să mă hrănesc, a spus, ridicându-și mâna pentru a-mi mângâia obrazul. Dar te doresc!

Adrian nu-mi mai luase sânge din noaptea în care se hrănise pentru prima dată din mine. Când îl întrebases, îmi răspunsese doar „Am nevoie să fii puternică”.

Și totuși, când avea să se crape de ziuă, peste câteva ore, urma să plece din nou să îi vâneze pe ultimii doi rebeli – foștii lui nobili, Gesalac și Julian.

Aveam nevoie să fie puternic pentru asta.

— Mă simt destul de bine.

— Dar totuși nu dormi.

— Cine are nevoie de somn, am spus, ridicându-mă pe vârfuri și trecându-mi brațele în jurul gâtului lui, când sunt atâtea lucruri pe care am putea să le facem?

Își ținea mâinile pe șoldurile mele, dar stătea nemișcat.

— Adrian! i-am rostit numele, ca o șoptă fără suflare, și ochii mi-au căzut din nou pe buzele lui, în timp ce degetele mele îi urmăreau obrazul. Te rog!

A cedat abia când m-am uitat în ochii lui și și-a lipit gura de a mea. M-am bucurat de felul în care mi s-a golit mintea, oroarea și furia ultimelor zile fiind înlocuite de o căldură fericită care părea să se umfle, umplându-mă până la refuz și făcându-mă să-mi dau seama cât de mult aveam nevoie de asta, câtă nevoie aveam de el.

Degetele lui Adrian s-au înfipt în carnea mea, și m-a lipit cu spatele de perete, prinzându-mă apoi de încheieturile mâinilor ca să mă poată săruta fără opreliști, buzele lui desenând un drum înspre sânii mei, pe care i-a răsfațat cu atenție. Chiar și prin țesătura cămășii mele de noapte, mângâierile îi erau rafinate, iar mâinile mele au fost în curând libere să i se încurce prin păr și să-i tragă gura înapoi la a mea.

Adrian și-a dezlegat halatul și mi-a scos cămașa de noapte înainte de a-mi ridica piciorul, trecându-l peste brațul lui și lipindu-și mădularul de căldura mea. Am răsuflat ascuțit, iar capul mi-a căzut pe spate cu un geamăt, dezgolindu-mi gâtul, și el l-a sărutat și mi-a ciupit pielea, iar vocea i s-a ridicat ca un tunet amețitor:

— Îmi place gustul tău! a șoptit și-a început să mă frece cu scula lui până când m-am simțit prea goală, prea pustie.

— Am nevoie de tine înăuntrul meu! i-am spus, cu mâinile pe umerii lui, gata să îi dau pârghiile de care avea nevoie ca să-mi vindece dispararea. Umple-mă și am să-ți dau în schimb sângele meu!

A chicotit fără suflare.

— Ah, Vrăbiuțo! Am să te umplu până la refuz.

Poziția noastră lângă perete nu m-a lăsat să-l privesc cum intra în mine, dar l-am simțit alunecând tot mai adânc, expirând și începând să împingă. Nu-mi puteam trage răsuflarea în timp ce fiecare val de plăcere se ridica mai sus decât cel dinaintea lui. Mă înecam în asta și nu voiam să mai ies la suprafață.

— Isolda! m-a strigat Adrian, iar eu am deschis ochii.

M-a ținut cu o privire aprinsă, plină de dorință.

— Uită-te la mine!

M-a prins de ceafă, sprijinindu-se de perete cu cealaltă mână, împingându-se și mai adânc și frecându-se de mine și mai tare. Mi-am pierdut controlul și am început să gem, scrâșnind din

dinți și mușcându-mi buzele. Când primul strigăt ascuțit mi-a țâșnit din gâtlee, Adrian a coborât și mi-a sfâșiat pielea cu dinții lui ascuțiți. M-am agățat de el, cu unghiile înfipite în carnea lui. El încă se mișca în mine, dar mai încet, sincronizând suptul cu împingerea șoldurilor. S-a retras o dată pentru a-mi săruta gura înainte de-a se întoarce la rana pe care mi-o făcuse și, cu gustul sângelui meu pe buze, am urmărit fiecare val de durere și plăcere până când am fost târâtă în întuneric.

M-am trezit cu amintirea modului în care Adrian mă umpluse, mă regulase și mă mușcase, iar eu mă înălțasem în ceva eteric și divin – ceva care mă dusesse de la tristețe la fericire. Am vrut să mă duc înapoi, să recuperez acea putere, dar eram din nou în acest corp îndoliat și confuz.

Cum ajunsesem în pat? S-a auzit o mișcare în dreapta mea, iar eu m-am întors și l-am găsit pe Adrian în picioare lângă fereastră, scăldat în lumina sângerie a zorilor din Revekka. Purta o armură care-a scânteiat în auriu și argintiu când s-a întors să mă privească. Își legase părul la spate, iar unghiurile feței i se desenau ascuțite, conturate de umbră.

Era fioros, înfricoșător de frumos și deja scăldat în roșu.

— Te aștepți să fii rănit? l-am întrebat în timp ce m-am ridicat în capul oaselor, dând păturile la o parte de pe corp și simțindu-mă deja mai bine fără greutatea lor.

Nu-l văzusem niciodată pe Adrian purtând armură, nici când venise să-mi revendice regatul și nici când făcuserăm drumul înapoi către Revekka.

M-a surprins asta și a trebuit să mă străduiesc să înghit spaima care mi-a urcat în gâtlee, știind că nu puteam să mă opun plecării lui. Era un lucru necesar pentru supraviețuirea regatului nostru – pentru ceea ce construise Adrian și ceea ce aveam să continuăm să construim împreună. Adrian a schițat

un zâmbet, ca și cum ar fi crezut că îngrijorarea mea era mai degrabă drăguță decât valabilă.

— Este doar o măsură de precauție. Nu mai vânez muritori.

Astăzi avea să-i caute pe Gesalac și pe Julian, pe care Sorin nu reușise să-i urmărească dincolo de granițele țării, ceea ce însemna că probabil se ascundeau, adăpostiți de revekkiani. Sau se bazau pe proprietățile lor pentru a se adăposti până când ar fi putut începe următoarea fază a planului lor?

Și care *era* acel plan?

Dintre cei doi, mă temeam mai mult de Gesalac. Era dușmanul cel mai fățiș și poate că avea cel mai puternic motiv personal de răzbunare împotriva lui Adrian, căci acesta îi omorâse fiul după ce mă enervasem din cauza hărțuirii sale continue. Izbucnisem când îndrăznise să mă atingă și îi înfipsesem un cuțit în gât.

Adrian terminase treaba.

Julian era mai puțin de temut, dar și el, la fel ca Gesalac, mă vedea ca pe un dușman – părerea lui despre mine îl costase ochiul.

— Crezi că ai să dai de ei? l-am întrebat.

Îmi simțeam plămânii grei în coșul pieptului și respirația mult prea superficială.

Îmi era teamă de ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi reușit să scape.

— Poate, a răspuns Adrian. Probabil că vor căuta refugiu la regii cărora le-am refuzat cererile de-a deveni nemuritori.

Regi precum Gheorghe din Vela, care înrobise poporul mamei mele. M-am ridicat în picioare.

— Pot cumva să zămislească vampiri? am întrebat.

— Da, pot! Și probabil că o vor face.

Sub conducerea lui Adrian, doar el avea autoritatea de a decide cine devine nemuritor. Oricine nu se supunea era

executat, iar Gesalac și Julian își semnaseră deja mandatele de execuție. Așa că nu mai aveau nimic de pierdut.

— Ce se va întâmpla atunci?

Degetele lui Adrian mi-au înclinat bărbia în timp ce mi-a răspuns:

— Îi voi ucide pe toți.

Trebuia să mă consolez cu încrederea lui, și nu mă îndoiyam că urma să se răzbune, dar nu cumva avea să fie prea târziu?

Adrian mi-a întrerupt gândurile cu un sărut, o atingere blândă a buzelor sale înainte de-a mă trage mai aproape. Cu trupurile noastre lipite unul de celălalt, purtarea lui s-a schimbat – limba lui mi-a intrat pofticioasă în gură, în timp ce-și încheșta o mână în părul meu și cu un genunchi îmi depărta coapsele pline de dorință. Un geamăt mi-a rămas în gât în timp ce frecarea corpurilor noastre mi-a stârnit o febră în sânge, umplându-mă, încordându-mă, umezindu-mă.

Am vrut să-l ating, dar armura stătea în calea mâinilor mele. Am pus la îndoială atunci deopotrivă puterea mea și reținerea lui. Oare puteam să-l conving să amâne?

Dar voiam și să se termine asta. Voiam ca Gesalac și Julian să fie prinși. Să-i văd torturați și murind.

Adrian trebuie să fi simțit schimbarea din gândurile mele, pentru că s-a îndepărtat, cu gura încordată și ochii aprinși.

— Astăzi ai să te odihnești! mi-a cerut.

Buzele mi s-au strâns când i-am auzit porunca și, foarte ușor, m-a tras de păr, coborându-mi capul pe spate și expunându-mi gâtul. Și-a lipit buzele de locul pe care îl mușcase azi-noapte în bibliotecă. Acum se vindecase, dar amintirea mușcăturii îmi era încă vie pe piele.

Mi-am ținut respirația și-am tremurat la mângâierea molică a gurii lui. Un val de căldură mi-a înflorit în piept și m-a

făcut să amețesc. S-a îndepărtat și m-a cercetat, în timp ce-mi răsuca o șuviță de păr în jurul degetului său fin.

— Azi ai să te odihnești, a spus el din nou. Dacă mă vrei în seara asta.

— Încerci să mă cumperi? l-am întrebat.

— N-ar fi trebuit să-ți iau sângele, a rostit. Nu ai făcut față.

— Dar mă simt bine! am protestat.

— Nu contează că te simți bine, mi-a răspuns. Ți-ai pierdut cunoștința!

M-am încruntat.

— De ce ar fi asta... ceva rău?

Mâna i s-a relaxat în părul meu și și-a trecut degetul mare peste buzele mele.

— Ar trebui să fii mereu în alertă atunci când suntem împreună! mi-a explicat. Când ți-am luat sângele, eram în tine. Ai devenit moale. Te-ai pierdut. Așa că da, este rău!

Mi-am plecat privirea. Nu mă puteam împiedica să nu mă simt puțin vinovată, poate chiar puțin stânjenită. Nu mă gândisem la ceea ce trăise Adrian după ce îmi pierdusem cunoștința. Abia acum mă gândeam cât de neliniștit trebuie să fi fost.

— Isolda! a încercat el să-mi atragă atenția, dar eu am continuat să mă uit în altă parte, înghițind în sec.

— Am să mă odihnesc! i-am promis pe un ton mult mai supărat decât avusesem de gând.

— Isolda! a repetat încet, iar când în sfârșit i-am întâlnit privirea, ochii îi erau blânzi. Tu ești lumina mea!

I-am luat față în mâini.

— Tu ești întunericul meu! i-am răspuns și l-am sărutat.

Ne-am privit lung, apoi a făcut un pas înapoi, iar eu am simțit cum distanța mi se înfinge în inimă.

— Vrei să mă conduci? m-a întrebat.

— Bineînțeles!

Eram încă în cămașa de noapte și nu am vrut să-l întârzii pe Adrian întorcându-mă în camera mea ca să mă îmbrac, așa că mi-a oferit o manta de-a lui de lână. Țesătura era grea și mânecile prea lungi, dar era călduroasă și mirosea a el.

Am mers în tăcere, cu mâna mea pe brațul lui Adrian, iar când ușile s-au deschis înspre curte, un val de aer rece mi-a tăiat respirația. Se așezase bruma peste pietre, care străluceau acum ca niște pânze însângerate sub lumina soarelui.

Oamenii lui Adrian erau deja adunați acolo, cu cai cu tot, și au ingenuncheat la vederea noastră, ridicându-se la un semn de-al lui. Unii erau soldați, alții, nobili, și, deși niciunul dintre cei de aici nu i se alăturase lui Gesalac și Julian, nu m-am putut abține să nu pun la îndoială loialitatea lor față de Adrian. De când venisem aici cu el, pierduse patru dintre cei nouă nobili.

Oare ceilalți nu făceau decât să aștepte clipa potrivită pentru a lovi?

Dintr-odată, am simțit cum mi se înnoadă stomacul. Dacă alegeau să atace azi, oare ar fi reușit Adrian să-i învingă?

Privirea mi s-a îndreptat spre Daroc, generalul lui Adrian, și Sorin, iubitul său. Vizual, cei doi formau o pereche uimitoare, căci nu puteau fi mai diferiți. Daroc, cu trăsăturile sale puternice și colțuroase, părea întotdeauna sever, cu ochii pătrunzători, de parcă ar fi încercat să citească mereu gândurile tuturor – și poate că și putea s-o facă, pentru că învășasem încă de la început că vampirii nu-și dezvăluie de bunăvoie abilitățile. Nici măcar Sorin, care era cel mai deschis, nu-mi povestise că se putea transforma într-un șoim. Aflasem asta din întâmplare, când venise să mă salveze în pădure, după ce fusesem atacată de Ravena și de Ciro, care fusese posedat de ceață. Privindu-l acum, cu trăsăturile lui blânde și zâmbetul cu gropițe, îmi venea greu să cred că putea fi altfel decât bun.

Totuși, cineva îi transmisese Ravenei că Adrian îmi gustase sângele. Actul mă transformase în cea mai mare slăbiciune a lui – căci acum viețile noastre erau legate.

„Am așteptat secole întregi asta. Pe tine”, îmi spusese Adrian. Fusese atât de dornic de asta și atât de liniștit că se putea baza pe cei patru care cunoșteau consecințele sângerei – Daroc, Sorin, verișoara lui Adrian, Ana Maria, și viceregele său, Tanaka –, și totuși, după cum se dovedise, nu puteam avea încredere în nimeni.

Am respirat adânc – încercând să mă eliberez de tensiunea care îmi strângea pieptul din cauza faptului că cea mai mare slăbiciune a noastră îi era cunoscută celui mai mare dușman al meu – și l-am privit pe Adrian, care mi-a dus mâna la buze, cu ochii plini de foc ațintiți asupra alor mei.

— Ne vom întoarce la apusul soarelui.

A fost o promisiune făcută cu tărie, pe care am primit-o cu toată inima. Mi-a răpit gura într-un sărut arzător și-apoi și-a trecut ușor degetul mare peste buzele mele, după care s-a îndepărtat.

— Ai grijă să o faci! i-am spus, iar el s-a întors și-a încălecat pe Năluca.

Îl voiam deja înapoi, dar tânjeam la fel de mult să se întoarcă triumfător în seara asta, cu Gesalac și Julian drept prizonieri ai noștri.

O ultimă privire și s-a pornit, iar oamenii săi și-au potrivit pasul în urma lui. Au ieșit pe poartă, iar eu i-am urmat, privindu-i cum își croiesc drum printre cele nouă cadavre trase în țeapă care ne ornau pragul.

Nici măcar aerul rece nu putea ține la distanță mirosul de putrefacție. Uplea aerul, subtil și acru, și îmi întorcea stomacul pe dos. Cu toate acestea, am continuat să-i privesc, până când nu l-am mai putut vedea pe Adrian pe poteca abruptă

care cobora în valea Cel Ceredi. Abia atunci m-am mișcat și-am urcat pe zidul turnului de veghe, de unde i-am urmărit galopând prin oraș, până la zidul exterior – un șir de umbre învăluite în roșu dispărând în pădurea întunecată. Am zăbovit acolo mult după ce-i pierdusem din vedere.

— Vino înăuntru, regina mea! m-a rugat Tanaka, având răsuflarea tăiată după ce urcase cu greu treptele de piatră în spațele meu.

M-am întrebat când ni se alăturase în curte. Nu-l observasem până atunci.

Tanaka, viceregele lui Adrian, era mai în vârstă decât oricare alt vampir pe care îl cunoscusem. Pielea îi era albă și ridată, chiar și pe obraji, și, deși avea încă părul negru, acesta se retrăsese aproape până la ceafă.

M-am întrebat care să-i fi fost vârsta și de ce fusese schimbat atât de târziu. În ciuda faptului că aveam câteva amintiri din viața mea trecută ca Yesenia, nu mi-l mai aminteam pe acest bărbat sau legătura lui cu Adrian, deși era posibil să se fi apropiat de Adrian în cei 200 de ani de la moartea mea.

Se întâmplaseră multe cât lipsisem.

— Regina mea? a întrebat Tanaka.

— Nu am terminat încă, am răspuns, fără să mă uit la bătrân.

— Dar e frig!

Nu mă deranja frigul. Măcar mă făcea să simt ceva dincolo de amorțeala ciudată și îndepărtată care îmi mistuia corpul de la moartea tatălui meu.

— Dacă nu te simți bine, poți să te întorci la palat! i-am replicat.

A respirat adânc și a mai încercat o dată:

— Adrian are să fie foarte supărat pe mine dacă ai să răcești cumva.

— Atunci am să am grijă să te protejez de mânia lui, am replicat, deși răspunsul meu părea distant, chiar și pentru propriile urechi.

Eram distrasă, dar nu de ceva anume – eram cu adevărat incapabilă să mă concentrez în vreun fel. Era ca și cum mintea mea ar fi fost un puzzle și, de la sângerarea mea și trădarea care urmasă, tot încercam să pun cap la cap o imagine a lumii, a adevărilor și a minciunilor sale. Am mai zăbovit câteva minute pe zidul turnului. Tanaka nu a mai încercat să mă convingă să mă întorc din nou la palat și nici nu a plecat de lângă mine. Mă întrebam de ce rămăsese. Oare din loialitate adevărată față de Adrian sau era vreun șiretlic?

— Vine iarna peste noi, a rostit Tanaka cu o voce joasă, de parcă ar fi vorbit singur.

I-am aruncat o privire, iar el a arătat din cap înspre cerul de la est, unde se adunau nori groși și grei, plini de o furtună care se apropia.

— Are să ningă înainte de apus.

M-am încruntat. Iernile în Revekka erau aspre și, deși mă îndoiam că l-ar fi afectat pe Adrian, îmi făceam griji pentru cei din afara orașului nostru.

— Revekka este pregătită?

Ceața de sânge era încă o amenințare, iar cu mai puțini nobili, oare ceilalți aveau să poată supraviețui?

— Vom face tot ce putem, mi-a răspuns.

— Și care este acest „tot ce putem”? l-am întrebat, iar când m-am uitat la Tanaka, acesta înghețase, cu gura întredeschisă, de parcă i se oprise răspunsul în gât... sau poate că nu avea niciunul.

După o clipă, și-a revenit.

— Aceștia sunt oameni ai iernii, regina mea. Știu cum să supraviețuiască.

Oricât de mult mi-aș fi dorit să rămân afară așteptând întoarcerea lui Adrian, eram regina Revekkăi și, în timp ce soțul meu era la vânătoare, eu aveam să fac planuri.

Lumea asta credea că văzuse un cuceritor atunci când se născuse Adrian, dar încă nu îmi cunoscuse mânia.

— Trebuie să vorbesc cu Gavriel, am spus, hotărâtă să adun informații despre Lara.

Din păcate pentru Adrian, nu aveam nicidecum de gând să mă odihnesc.

— Cheamă-l în grădină!

Cu o ultimă privire în zare, am coborât de pe zid.